

— Сава, молимъ ти се, разкажи я. И имъ разказа приказката за джуджетата и царската дъщеря.

Момчетата, насѣдали около него, внимателно слушаха вълшебната приказка. Савата разказваше живо и увлѣкателно. Тѣ забравиха работата, а умората изчезна.

II.

Свечеряваше се.

Всички тухли бѣха очукани.

Момчетата чакаха да имъ платятъ за десетдневната работа. Казаха имъ, че ще имъ дадатъ паритѣ следъ единъ часъ...

Още малко и голѣмото червено слънце ще се търкулне задъ далечнитѣ баири. Нѣколко последни лъчи шарѣха по водата на рѣката, която шумѣше подъ брѣга.

Бѣше още топло. Нагорещената презъ деня земя сѣкашъ пламтѣше.

Момчетата стоеха на брѣга и чакаха.

— Да се окжпемъ! — ненадейно викна Савата. — Тая вечеръ безъ кжпане ли ще мине?

— Ура! Бърже въ водата — обадиха се всички и побѣгнаха къмъ най-ниското мѣсто на брѣга.

Всѣки бързаше пръвъ да скочи въ рѣката.

Следъ нѣколко минути тихата топла вода се записка отъ игритѣ на момчетата. Мокритѣ имъ глави и гърбове лъщѣха като малки тюленчета отъ последнитѣ слънчеви лъчи. Викове, плѣсъкъ, гуркане подъ водата, гоненица — всичко се сливаше въ единъ непрекъснатъ шумъ...

Плащатъ! — викна отъ брѣга стариятъ надзирателъ.